

Radost apoštola Pavla

Hošťálková 31. 1. 2021

Písně: 665, 272, 452, píseň P.Hurty, 419

Čtení z Písma: Izaiáš 65, 17 - 25

Text kázání: ep. Filipenským 1, 15 - 21

Milí bratři a sestry,

text který jsme otevřeli hovoří o apoštolově radosti. Ano, to potřebujeme slyšet, radosti - té není nikdy dost. Ale jaká je to radost o které zde slyšíme? Možná si ještě vzpomeneme na misionáře Petra Jaška, člena Církve bratrské v Kladně, kterého v roce 2015 zatkl na letišti v Chartúmu a v Súdánském vězení mezi muslimskými vězni pak strávil 14 měsíců. O této zkušenosti napsal knížku „Snubní prsten za život“, ve které píše: „*Cítil jsem vůči Pánu nesmírnou vděčnost za to, že mi dopřál výsadu trpět a snášet příkoří ve jménu mého Spasitele...*“

Třebaže osobní situace apoštola Pavla je velmi těžká, on se raduje. To je to první co v našem textu zaznamenáme na první poslech. Když si představíme jeho vnější situaci (také situaci Patra Jaška) cítíme, že v ní nebyl žádný vnější důvod k radosti. Tento dopis Filipským píše apoštol z vězení. Zahlédne ještě vůbec někdy světlo svobody? Může přece být také odsouzen k smrti. V této chvíli je možné všechno. Ale právě v této situaci apoštol křesťanskému společenství napíše něco neslýchaného a neočekávaného: **„Raduji se!“**

Naše trápení, kvůli kterým se nejednou naše radost vytrácí, jsou jiného druhu. Stárnoucí lidé si stýskají na své stáří: „*K čemu je takový život, když už se o sebe nejsem schopen postarat?*“ Trápení se nevyhýbá ani mladým - neopětovaná láska, zrazené přátelství, nenaplněné sny. Společně se trápíme nad tím, když nás opustí milovaný člověk a my zůstaneme sami. Kolik zde může být důvodů ke smutku! Všechna ta nejrůznější trápení způsobí vždy jedině - oberou nás o radost.

Apoštol se nenechá přemoci smutkem a beznadějí ani za zdmi vězení. Nic jej nemohlo připravit o to, co mu působilo neustálou radost: **„Raduji se z toho, že se zvěstuje Kristus“**. Možná si pomyslíme: Dobře, ale co to má co společného s našimi mnohými bolestmi a zármutky? Omládnou snad naše stará a opotřebovaná kolena, když se bude zvěstovat Kristus? Nebo se snad opět rozvine do plné krásy ztracené přátelství nebo zhrzená láska? To nejspíš ne. Vždyť apoštol také není zbaven pout a dveře vězení zůstávají nadále pevně uzamčeny.

Ale v jednom to s Pavlem bylo jiné. Ve své mnohé strasti a zármutku nehleděl jen na sebe. Nestěžoval si na zpackaný život, nevyčítal celému světu, že život nestojí za nic, protože mu připravil tolik zlého. On odvrátil své oči od vlastního trápení a hleděl ke Kristu, svému Pánu. **„Jen když se jakýmkoli způsobem zvěstuje Kristus... z toho se raduji.“** Jeho příklad nám má posvítit k poznání, že proti všemu zármutku, zde máme dobrý a pevný důvod k hluboké a pravé radosti, je jen potřebné zahledět se k našemu Pánu, který se protřpěl vším hořem tohoto světa a nakonec se mu nevyhnula ani hořká smrt na kříži.

To druhé co je na apoštolově příkladu podivuhodné je: **raduje se, že se zvěstuje Kristus, třebaže nositelé tohoto evangelia mohou být pochybní a problematičtí.** Od chvíle, kdy se stal Pavel křesťanem, vložil celý svůj život do služeb Kristova evangelia - kázal, psal dopisy, často vedl vášnivé diskuse, navštěvoval mnohé sbory. Žádná námaha pro něj nebyla dost veliká. Bez protestů nakonec přijal i život ve vězeňské cele. A nyní se dozvídá, jak si dál vedou křesťané venku. Toto společenství žilo dále i bez něj - to je krásné. To mohlo Pavla ve vězení jen potěšit; život společenství na něm nevisel, to je dobré!

V jeho středu se ale najednou začali objevovat někteří, kteří **„káža-li Krista ze závidosti a řevnivosti, ne v čistotě“**. Patrně tam byli lidé, kteří chtěli Pavlovy nepřítomnosti a jeho uvěznění využít k tomu, aby se sami postavili do popředí sboru, chtěli strhnout pozornost na svou stranu. Zvěstovali Kristovo evangelium, ale přitom se dostávaly ke slovu různé spory a hádky, zvěstovali je z nějaké podivné závidosti, ctižádosti a touhy po uspokojení vlastních ambicí, zvěstovali je s postranními pohnutkami. Ovšem když pomyslíme na vlastní církev a sbory, na faráře, presbytery i členy sborů, nejednou se cítíme zaraženi nad tím kolik se také mezi námi může objevit různých konfliktů.

Avšak třebaže zvěstovatelé, o kterých se apoštol doslechne jsou velmi problematičtí, on se přesto raduje. Raduje se z toho, že Kristus je dále zvěstován a dosvědčován. Mohl by nad celou nastalou situací po svém odchodu v sobě pocítit zklamání a rozčarování, bylo by to docel pochopitelné. On se tím však nezatežuje: **„co na tom!“** Jeho radost vyvěrá z jasného zdroje: Ježíš Kristus, náš Pán, přece na své církvi pracuje a buduje ji i s všelijak chybujícími lidmi. Je to osvobodivé poznání. Vždyť mezi prvními svědky jeho církve byl i apoštol Petr - přesvědčen o své věrnosti říká svému Pánu: **„Kdyby tě všichni opustili, já tě neopustím nikdy!“** A pak zklame: **„Neznám toho člověka!“** K prvním Kristovým svědkům patřil také Tomáš i všichni ostatní učedníci, kteří svého Pána ve strachu o život opustili a ponechali jej samého v hodinách největší nouze. - Pochybní svědkové!

Od samých počátků církve Ježíše Krista, zde byl vždycky dobrý důvod ke kritickým slovům, která zněla na adresu jejích svědků. Ale právě to je také základem nejen apoštolovy, ale také naší radosti: církev, jako společenství Božího lidu, nestojí a nepadá s našimi lidskými kvalitami. Kristovými svědky se smíme stávat i přes naši nehotovost, nestatečnost, pochybenost. Smíme dále hovořit o Ježíšově lásce k člověku i světu, třebaže sami potřebujeme vyznávat, že často touto láskou neoplýváme; smíme patřit Ježíši Kristu, třebaže jsme lidmi hříšnými. Apoštol Pavel se jednoduše raduje, že společenství ve Filipis je dále živé a činorodé - také bez něj. **„Jen když se jakýmkoli způsobem... zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat.“**

A nakonec ještě třetí poznámka. Tu je teprve těžké mluvit o nějaké radosti. Zde se jedná o konečné a to nejposlednější zastavení - nasazení sama sebe. Jestliže apoštol říká: **„Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale veřejně a směle jako vždycky i nyní na mně bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí“**, pak zde vsadí vlastní život.

Hovořili jsme o podivných a pochybných svědcích ve službách evangelia. Ano, církev Ježíše Krista zde trvá a ve své cestě pokračuje i tehdy, kdy její svědkové vypoví a selžou - buď za to vzdán Bohu dík! Již pouhá existence církve i v naší době po dvou tisíciletích, je jedním velikým zázrakem a dosvědčením, že církev skutečně nestojí na člověku, ale že je pevně zakořeněna v Kristu, a jeho Duchem neustále vyživována, vedena, usměrňována, utvářena. Ovšem to, co zde Pavel napíše

křesťanům ve Filipis, to není žádný dopis jakési volnosti a svobody našeho pojetí; není to dopis, který by vyjadřoval porozumění pro naši křesťanskou povrchnost a chápat ji připouštěl a přehlížel. Takto to jistě není!

Apoštol ví o mnohých pohledech, které jsou obráceny a zaostřeny právě na něj. Má před sebou své vězňatele a odpůrce, kteří jej nechali zatknout a zavřít. Vidí ty mnohé, kteří byli skrze něj, Pavla, přivedeni ke Kristu a postavili se do řad jeho následovníků. Nemůže ovšem pominout ani pohledy těch, kteří ve společenství církve najednou začali pracovat proti němu.

Ti všichni jej bedlivě sledují. Jak se zachová? Zůstane ve víře pevný nebo v této kritické chvíli zklame a padne? Jakoby náhle vše záviselo na něm. Osvědčí se i ve své slabosti, v chatrnosti vlastního lidství? Poslouží jeho život - ať už se stane cokoli - k dosvědčení Kristovy věci, nebo jím bude tato věc zrazena? Pavel prosí svého Pána o to, aby i nyní, kdy se jedná skutečně o mnoho, zůstal jeho nezlomným svědkem „*ať už v životě nebo ve smrti*“.

Jde-li nám opravdu o život víry, pak i my máme vědět, že oči mnohých lidí jsou zaměřeny také na nás. Jak vlastně ti křesťané mluví a žijí? Čemu věří a jak jednají? Jak se radují a co je důvodem jejich radosti, nebo jak se chovají je-li jim dáno nést nějaké utrpení? Jak nesou svůj kříž, který nějak souvisí s jejich vírou? Můžeme si být jisti, že ti, kteří nás takto pozorují, si jsou schopni o nás udělat určitý obrázek. Jistě i to je příčinou odpadnutí mnohých od víry. Pán Bůh nám odpusť.

Prosme i my, bratři a sestry, spolu s apoštolem o to, abychom ani my v žádném ohledu nezklamali; aby se naše žitá víra nestala nikomu kamenem úrazu. Je to jistě těžká věc vyslovit: „**Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.**“ A přece, Pán, ten, který Pavlově víře dodával neustále dostatek síly, chce a může - pokud o to stojíme a celým srdcem prosíme - touto silou plnit také každého z nás, křesťany dnešních dnů.

Amen.